

Pipa, pes in njun gospodar

Bila je navadna, lončena pipa, s cevko iz višnjevega lesa. Krasil jo je čopek.

Pes je bil ovčar. Imel je koderasto dlako in povešena ušesa. Imenoval se je Čuvaj.

Njun gospodar je bil enainštiridesetleten možakar, ki je živel bolj samotarsko življenje in ni iskal prijateljev. Imenoval se je Peter.

Če se je na večer vsedel pred skednjem, si je pipo dal v usta. Čuvaj se je vlegel poleg. Glavo je položil na prednje šape in nepremično opazoval gospodarja.

Nekoč je Peter šel v trg, ki je bil oddaljen osem kilometrov. Pipo je vzel s seboj, Čuvaj pa je moral doma ostati. V začetku se je zaradi tega jezil, godel, potem pa se je vlegel pred vrati in čuval hišo.

Zvečer okrog osmih se je Peter vrnil. Ker je bil zelo truden, je šel takoj spat.

Naslednjega jutra je bila nesreča tu. Možakar je po stari navadi hotel kaditi, a samo hotel, ker o pipi ni bilo ne duha ne sluha. Peter je godel ko medved. Iskal je pipo, a zaman. Čuvaj je opazoval gospodarja in njegov očitačji pogled je rekel: »Vidiš, to je zato, ker si mene doma pustil. In tako ni bilo nikogar, ki bi pazil na pipo.«

Delo je počasi in žalostno šlo izpod rok. Ponujali so Petru cigarete, a te niso mogle nadomestiti pipe. Opoldne je Peter opazil, da ga je zadela še druga nesreča. Čuvaja ni bilo nikjer.

V žalosti je zmerjal pasjo mrcino in vse njegove prednike. Vlegel se je v senco, da bi zadremal.

Ure so počasi potekale, a naposled se je vendar zvečerilo. Petra so klicali k večerji.

Med večerjo se je začelo votlo lajanje. To je bil Čuvajev glas. V naslednjem trenutku se je na pragu pokazal Čuvaj. V gobcu je držal Petrovo pipo. Migal je z repom in ponosno gledal gospodarja.

Peter se je tako blaženo nasmehnil, kakor da bi mu kdo prinesel kupček zlata.

Kje je Čuvaj našel pipo — je še danes skrivnost.

Kruh

Ze tri dni ni jedel. V glavi se mu je vrtelo. Mestni vrvež in ropot ga je razburjal. Šel je, kamor ga je množica vlekla.

Prejšnje življenje je bilo precej znošno. Sedaj pa že tri dni ni jedel. Znova je prevrnil vse žepe.

Zaman! Vsi so bili prazni. Kaj bo? Kam se naj obrne?

Nenadoma je obstal. Pred znanimi vrati je stal. Njegov prijatelj je stanoval v tej hiši.

»K njemu pojdem in ga poprosim, naj mi pomaga.«

Počasi je stopal po stopnicah v nadstropje. Pri vratih prijateljevega stanovanja je obstal. Dvignil je roko, da bi pozvonil.

Tedaj se je nekaj oglasilo v njegovi notranjosti.

»Ne! Ne!« se je protivil v njem ponos. »Ne morem prositi. Raje poginem!«

Tekel je po stopnicah dol, kakor da bi ga kdo preganjal.

Poldne je že zdavnaj minulo. Noge je komaj vlekel za seboj.

»Škoda, da sem odšel!« so se mu tresle ustnice. »Kdor je lačen, se mora ponižati.«

Spomnil se je na drugega prijatelja, ki je stanoval v predmestju. Sklenil je, da bo šel k tistemu. Ta sklep mu je dal moč. Pospešil je korake.

Čez dobre pol ure je stal pred vrati svojega prijatelja. Prisluhnil je. Iz stanovanja se je slišal razgovor.

»Ivan in Marija!« je zašepetal. »Pred Marijo ne morem govoriti. Nočem, da bi me pomilovala.«

Spet je odbežal. Po ulici je šel za drugimi. Glavo je sklanjal.

Nenadoma se je ustavil. Zadišalo je po jedi. Ozrl se je okrog sebe. Stal je pred nizko, umazano gostilno.

V gostilno ni upal. Splazil se je na dvorišče in je hodil sem ter tja, dokler se ves izčrpan ni zvrnil po tleh. Koliko časa je ležal, ni vedel.

Naenkrat se je zaslišal ropot in krik ter vik. Skozi gostilniška vrata je skočil pes z velikim kosom kruha v gobcu.

»Kruh!« je zahropel. »Kruh!«

Pes se je hotel skriti, da bi pojedel svoj plen. Blizu njega se je ustavil. Pogledal je proti gostilni. Nato je spustil kruh na tla ter ga začel grizti.

Mož ga je opazoval z izbuljenimi očmi.

»Kruh... Kruh...« je šepetal.

Gledal je psa in kruh. Tiho se je dvignil. Po kolenih se je plazil proti psu. Iztegnil je roke, zgrabil psa za vrat in ga začel daviti.

Pes je hropel. Rešiti se je hotel.

Ni ga izpustil. Stiskal ga je z vso močjo, ki jo je še imel.

Boj je dolgo trajal. Naposled je čutil, da se pes ni zganil. Izpustil ga je.

Pes je mrtev obležal.

Nesrečnež mu je iztrgal iz gobca kruh in ga je začel hlastno basati v usta...

Za kaj je poraben slon Kari?

SMEJTE SE!

Tolstoj in stražnik

O velikem ruskem pisatelju Levu Tolstemu se pripoveduje tale dogodba:

Nekoč je šel po glavni moskovski ulici, ko vzbudi njegovo pozornost gneča na nekem vogalu. Brž je pristopil in videl, kako neki stražnik surovo ravna s pijancem, katerega tira pred seboj. Tolstoj je stopil k stražniku in ga resno vprašal:

»Znaš brati?«

»Da,« odgovori stražnik.

»Imaš doma na polici sveto pismo?«

»Imam!« se je glasil odgovor.

»No dobro. Pojdi domov in beri ukaz, ki ti veli: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.« Stražnik je gledal ves začuden, nato se je oju-nal in vprašal:

»Znaš brati?«

»Seveda znam,« je odgovoril Tolstoj.

»Imaš doma 'Pravila za stražnike'?«

»Ne,« je odgovoril Tolstoj.

»No, potem jih kupi in beri, kaj pravi zakon o postopanju s pijanci!«

Po teh besedah je stražnik vinjenega dobrovoljčka na enako »mle« način kot prej gnal na bližnjo orožniško postajo.

Najlepši letni čas

»Pavelček, povej mi, kateri letni čas je najlepši?«

»Poletje.«

»Zakaj pa?«

»Ker imamo takrat velike počitnice.«

UGANITE!

Prede, a predica ni, lovi, pa tudi lovec ni.

(Macka.)

Z zvonika vas gledam, — na straži strahujem, — pri lovcu ubijam, — doma pa kraljujem.

(Petele.)

Ženska čudne je postave, jezik ima vrhu glave.

(Motika.)

Kam gremo, ko smo dovršili šesto leto?

(V sedmo.)

IGRAJTE SE!

Trgovec iz Pariza

Eden izmed igralcev je trgovec iz Pariza. Igro začne takole: »Jaz sem trgovec iz Pariza in prodajam najlepše stvari. Med kupovanjem nihče ne sme reči 'da', 'ne', 'črno', 'belo' in se tudi ne sme jokati ali smejati... Kdo želi kaj kupiti?«

»Jaz.«

»Imaš denar?«

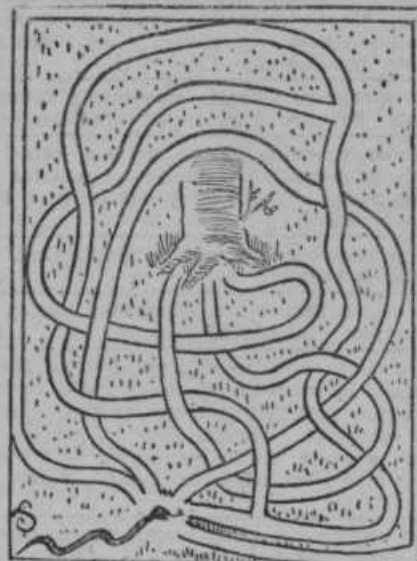
»Da!«

»Daj zalog, ker si rekel 'da'!«

Tudi tisti da zalog, ki reče 'ne', 'črno', 'belo' in ki se smeje ali joka.

Trgovec si na vse načine prizadeva, da igralce zamoti. Ko je že dosti predmetov v zalogu, se začne odkup.

POIŠCITE!

Kača ima pod drevesom svoje stanovanje. Po kateri poti bo prišla domov?